

Calahonda submergida.

A Calahonda, alguns dies, molt pocs, el mar s'agita.

Les barques, encabritades, aguanten l'embat de les onades..., quasi sempre.

Però l'aparent calma blava no es condol dels treballs aliens.

A vegades la vida se servix de les penes d'altres. Així, les algues i els invertebrats epífits creixen sobre les restes d'una barca de pesca.

I on va haver-hi xarxes i aparells, és possible que ara tinga el seu refugi un peix, un mol·lusc o un crustaci; que, esquius, es mouran entre les quadernes.

Es barregen els colors de la barca amb els dels organismes. La mà humana i la naturalesa.

Els mariners no sols cuiden les seues barques. Les adornen i els donen caràcter. Per a ells, són ens vius, fins que es queden encallats en terra o afonats en el fons del mar.

Passat el temps, eixos colors seran el testimoni de la vida que va animar la barca, de l'afany d'uns hòmens que té la seua vida en el mar, i, a vegades, també la seua mort.

Així ocorre també en Calahonda, on, com en tants pobles de la costa andalusa, el turisme ha substituït en gran manera a la pesca.

La transformació de la costa mediterrània de la península Ibèrica succeïda durant la segona meitat del segle XX va afectar els pobles del litoral granadí de forma radical; i amb el temor d'afegir una altra barca al fons del mar, molts mariners van passar a exercir oficis menys ingrats i cruels.

El mar a Calahonda oferix aigües clares, penya-segats i coves, i una gran diversitat d'organismes marins.

Els espirògrafs són cucs poliquets que viuen dins de tubs i són sèssils.

Els vistosos plomalls que engrunsa l'aigua són les brànquies de l'animal, que a l'agitar-les intercanvia gasos amb l'aigua, és a dir, respira: expulsa diòxid de carboni i capta oxigen.

No hi ha organisme viu que escape a eixe procés vital.

A més, el moviment del plomall servix per a captar les partícules de què es nodrixen.

Quan no les necessita tindre fora, les brànquies s'arpleguen dins del tub. Allà en el fons, i sense poder moure's hi ha molts depredadors a l'aguait; així que com més desapercebut es passe menor és el risc. Millor mostrar un tub dur que un cos carnós.

La disposició en espiral de les brànquies suposa una adaptació extraordinària. El tub actua com a protecció de l'animal, però limita massa la capacitat de respirar. El plomall maximitza la superfície exposada a l'intercanvi gasós.

I a més, amb els seus girs i els seus colors formen una bella dansa submarina.